

Z OBSAHU	Rút a dlouhé objetí	06
	Zvyšuje se tlak na církev, aby změnila učení o homosexualitě	11
	Zhoubný dosah umělých potratů	13

Foto: © Lucie Hornikova / Člověk a Víra

Rodina na prázdninách

Opět přichází čas prázdnin, kdy si mnoho rodin dopřává dovolenou a alespoň na chvíli odpočívá – děti od školy a rodiče od svého zaměstnání. Rozhodně ale ani prázdniny nejsou vhodným časem k tomu, aby rodiče odpočívali od svého Bohem svěřeného úkolu vychovávat své děti a ukazovat jim cestu k věčnosti. Vždyť posláním rodiny je formovat děti k lásce, obětavosti, věrnosti, vytrvalosti, statečnosti, ke zdravému rozdělení času mezi modlitbu, práci a nutný odpočinek, připravit je k tomu, aby jednou byly schopny založit rodinu a převzít úlohu rodičů.

Čerpat sílu a moudrost pro výchovu

děti mají rodiče z modlitby a přijímání svátostí. Zvláště ze svatého přijímání a ze svátosti smíření, ve které nám sám Pán odpouští, co se z lidské slabosti nepodařilo. Ale i svátostiny, které Církev ustanovila (jako žehnání domu) nebo společná modlitba (například růžence nebo loretánských litaní) jsou velkou pomocí pro každou rodinu. Společná modlitba posiluje jak pouto mezi manželem a manželkou, tak pouta mezi celou rodinou. Rodina, která se společně modlí, je spojena silou modlitby.

Navíc platí, že pokud rodiče mají vést k modlitbě své děti, musí jít nejdřív sami příkladem, nemohou od dětí vyžadovat

povinnosti, které sami neplní nebo plní jen naoko před dětmi. Důležité je nejen to, co rodiče dělají, ale i to, jací jsou celou svou osobností, zda se snaží plnit vůli Boží a žít k větší Boží cti a slávě. Proto je možné čas prázdnin a dovolených využít jako čas určité obnovy – obnovy vlastní poslušnosti vůči Bohu, vlastního zdraví duše, které uschopní otce i matky k vytvoření a udržování láskyplného rodinného prostředí, k vzájemnému odpuštění, k vedení dětí k Bohu a k čelení těžkostem, které ve výchově mohou nastat.

*Mons. Vlastimil Kročil
biskup českobudějovický*

Biskup Konzbul bude slavit mši v Moravské Nové Vsi

Brněnský pomocný biskup Pavel Konzbul slavil mši svatou u poničeného kostela v Moravské Nové Vsi v neděli 4. července 2021 v 9.15 hodin. Právě tato obec, společně s Hruškami a dalšími místy, patří k těm nejvíce zasaženým na jihovýchodní Moravě, které ničivé tornádo zpusťovalo v noci na 25. června 2021. Diecézní charita Brno vyhlásila sbírku na pomoc lidem v postižených obcích a do středy 30. 6. 2021 zaslali dárci na sbírkový účet již 201 720 453 korun!

Po ničivém tornádu vyhlásila Diecézní charita Brno sbírku na pomoc lidem v zasažených obcích. Do středy 30. 6. 2021 zaslali dárci na tento účet 201 720 453 korun.

„Vlna podpory a síla solidarity nás ohromila. Je to také důležitý vzkaz pro všechny v postižených oblastech. Dárcům za podporu děkujeme, je to pro nás velká odpovědnost dostát tak obrovskému závazku,“ říká ředitel Diecézní charity Brno Oldřich Haičman.

Peníze z naší sbírky budou využity na následnou pomoc – obnovu domovů, která začne v následujících týdnech. Zatím stále probíhá akutní pomoc a řešení

následků. Poté budou naše týmy zjišťovat konkrétní škody a s tím související potřeby. Na základě toho budou peníze rozdělovány. Tato pomoc je nejdůležitější a je dlouhodobá. Pohybuje se řádově v měsících až roku. Určitě budeme o konkrétních příkladech pomoci informovat,“ řekl ředitel Haičman.

Pokud stále ještě chcete přispět na pomoc lidem na Břeclavsku a Hodonínsku, které zasáhlo tornádo, informace naleznete na dchb.charita.cz/pomoc-po-tornadu.

Foto: vaticannews.va

FINANČNÍ SBÍRKA:

Sbírkový účet: 4211325188/6800

VS: 2002

Platby ze zahraničí:

IBAN

CZ36 6800 0000 0042 1132 5188

SWIFT / VBOECZ2XXXX

DÁRCOVSKÁ SMS

DMS na číslo: 87 777

ve tvaru:

DMS PROMORAVU 30

DMS PROMORAVU 60

DMS PROMORAVU 90

Církev.cz

Svatý otec uvažuje o návštěvě Bratislavy po eucharistickém kongresu v Budapešti

Foto: Royhlas Dvojka

Papež František během tiskové konference při zpátečním letu z návštěvy v Iráku

zmínil, že uvažuje také nad návštěvou Slovenska. V odpovědi na otázku o des-

tinách zamýšlených cest jmenoval Bratislavu, kterou možná navštíví po Mezinárodním eucharistickém kongresu v maďarské Budapešti.

Papež František se má, podle dosavadních předpokladů, účastnit mše svaté na závěr Mezinárodního eucharistického kongresu, která je plánovaná na neděli 12. září 2021 v 11.00 na náměstí Hrdinů v Budapešti.

Ačkoliv cesta Svatého otce do Bratislavy ještě není oficiálně potvrzená, je jí věnována velká pozornost. Pro tento fakt svědčí i to, že papež František během letu zmínil, že vzdálenost mezi Bratislavou a Budapeští je přibližně dvě hodiny autem.

Mezi dalšími zeměmi, které papež plánuje navštívit je také Libanon, novinářům však také přiznal, že se připomíná i jeho věk, protože jej cesta do Iráku unavila víc než dosavadní cesty.

Církev.cz

SLOVO KNĚZE

František pozdravil pouť košické eparchie

V závěrečných pozdravech při generální audienci pozdravil papež František poutníky ze Slovenska a nechal zatleskat svému řidiči, který odchází do důchodu.

Ve svém pozdravu poutníkům se František ve slovenštině obrátil na účastníky děkovné pouti Košické eparchie, která „slaví 350. výročí plačícího milostného obrazu Klokočovské Bohorodičky“ a kterou vede jejich arcibiskup Cyril Vasil.

„Bratři a sestry, kéž tato oslava Matky Boží obnoví ve vašem lidu víru a živé vědomí její přímluvy na vaši cestě. Ze srdce žehnám vám všem a vašim drahým ve vlasti. Sláva Isusu Christu!“

Rozloučení s řidičem a poděkování laickým zaměstnancům

Papež pak v italštině poděkoval své-

mu řidiči Renzovi Cece, který dnes odchází do důchodu, a připomněl, že začal pracovat ve čtrnácti letech a že tehdy přijel na kole. „Je jedním z těch, kteří svou práci, dobrou vůlí a modlitbou táhnou církev kupředu. Moc mu děkuji a využívám této příležitosti, abych poděkoval všem laikům, kteří s námi ve Vatikánu spolupracují,“ řekl papež.

Papež František za závěr připomněl slavnost svatých apoštolů Petra a Pavla a vyjádřil naději, že „příklad a stálá ochrana těchto pilířů církve budou každému oporou v úsilí následovat Krista“. A připojil přání, aby „letní období bylo příležitostí k prohloubení vztahu k Bohu a k jeho svobodnějšímu následování Krista“.

Vatican News

Čas od času je možné zaslechnout volání po mši svaté více atraktivnější. A asi nejsem sám, kdo se může nazývat svědkem různých pokusů těch, které já osobně řadím do „liturgické kutilské dílny“. Díky cestování v době prázdnin a dovolených se takovýmto svědkem může stát znovu kdokoli z nás. Někdo může být takovýmto inovativními snahami nadšen, jiný pohoršen. To asi záleží na vkusu každého z nás. Nesmíme však zapomenout, že liturgie má být podřízena dogmatice a ne vkusu, neb se právě dogmatika s vkusem často míjí a často mezi nimi leží oněch pohádkových devatero hor a devatero řek. Je to více jak dvacet let, když jsem zaslechl liturgickou poučku, že není liturgicky příliš správné při mši svaté proměnit jen velkou hostii a partikule věřícím rozdávat z ciboria, neb je liturgicky správné podávat Tělo Páně z jedné a téže oběti. Na mou všetečnou otázku, nakolik se liší mše svatá slavená dnes ráno od Kristovy oběti na Kalvárii a zda to není stále jedna a tatáž oběť, mi odpovědí bylo ticho.

Kdybychom se v duchu přenesli na Kalvárii v onen pro celý svět osudový první Velký Pátek, asi bychom tam nezahledli extra Kristovu oběť pro děti, při které by si děti hráli a vybarvovali omalovánky a Pán Ježíš by umíral lehčeji a s úsměvem na tváři. A asi bychom tam též těžko zahledli skupinu Ježíšových učedníků s klaunskými nosy oděné v pestrobarevné kostkované gatě a haleny. Pokud je (a je to učení Církve svaté) každá mše svatá zpřítomnění krvavé Kristovy oběti nekrvavým způsobem, je volání po atraktivnější (a zábavnější) formě mše svaté voláním po divácky atraktivnější popravě. A nepřipadá vám to, tak jako mě, poněkud úchylné?

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farnosti Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

ZAČAL JE POSÍLAT

11. července 2021 – 15. neděle v mezidobí – Mk 6,7–13

Řehoř

Učedníky posílat hlásat po dvou, protože jsou dvě přikázání lásky, láska k Bohu a láska k bližnímu. I láska může být minimálně mezi dvěma. Naznačuje nám tak, že kdo nemá lásku k druhému, v žádném případě nemá přijímat úřad hlasatele Boží zvěsti a království.

Béda

Hlasatel musí mít takovou důvěru v Boha, že se sice nestará o náklady na tento život, ale má s neochvějnou jistotou vědět, že mu nikdy nic nebude chybět. Aby se nestalo, že zatímco se bude zabývat časnými záležitostmi, jiným poskytne méně těch věcných.

Alegoricky označuje světská břemena, chléb časné rozkoše a peníze v opasce, který skrývá moudrost. Protože kdo přijme učitelský úřad, nesmí se nechat utlačit břemeny světských záležitostí, nechat se rozložit tělesnými touhami, ba ani skrýt sobě svěšený talent slova pod

nečinnosti přirozeně lenivého těla. Řekl jim: Když vejdete do domu, zůstaňte tam, dokud odtamtud nepůjdete dál. A dává tak všeobecný příkaz stálosti, aby zachovali zákon pouta pohostinství, když určuje, že hlasatelé nebeského království má být cizí pobíhání po domech.

Jan Zlatoústý

Na svědectví o námahách cesty, které kvůli nim snášeli, jakoby se prach hříčů hlasatelů obrátil proti nim. Následuje: oni šli a ohlašovali, že je třeba činit pokání. Vyhnali mnoho zlých duchů, pomazali olejem mnoho nemocných a uzdravovali. Jen Marek připomíná, že pomazávali olejem, podobně ale mluví Jakub ve svém listě. Olej ulevuje od námahy a dává světlo a radost. Pomazání olejem znamená Boží milosrdenství, lék na nemoci a osvícení srdce. A to vše způsobuje modlitba.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catenaaurea.sk

CO JE SEDM BOLESTÍ SV. JOSEFA?

10 věcí, které byste měli vědět o sv. Josefu

Papež František ustanovil, že od 8. prosince 2021 se bude slavit zvláštní Rok svatého Josefa, aby v něm všichni věřící v Krista mohli každý den upevňovat jeho příkladem svůj život z víry a v úplnosti plnit Boží vůli. Dosažení tohoto velmi žádoucího cíle podpoří v první řadě dar posvátných odpustků, který Apoštolská penitenciárie tímto dekretem, vydaným podle úmyslu nejvyššího pontifika Františka, dobrotivě uděluje pro celý Rok svatého Josefa. Plnomocný odpustek se uděluje za obvyklých podmínek (svátostné vyznání, přijetí eucharistie a modlitba na úmysl nejvyššího pontifika) věřícím v Krista, kteří se v duchu odvrátí od jakéhokoliv hříchu a budou se účastnit Roku svatého Josefa za okolností a způsoby, jak to určuje tato Apoštolská penitenciárie.

A co víte o sv. Josefu vy, abyste se mohli konkrétně inspirovat jeho příkladem? V tomto miniseriálu vám přinášíme 10 věcí, které byste vědět měli.

6. Co je sedm bolestí sv. Josefa?

Tato pobožnost připomíná sedm událostí z Josefova života, které pro něj bylo obtížné snášet.

Mnozí katolíci znají Sedm bolestí Panny Marie, pobožnost, která uctívá konkrétní události v Mariině životě, jež jí působily trápení, ale málo je známo o podobné pobožnosti ke sv. Josefu.

Tradice vychází ze známého příběhu o dvou františkánech, které zastihla bouře, jenž je obsažen v knize z 19. století nazvané „Anály svatého Josefa“. Dva františkánští otcové se plavili podél pobřeží Flander, když se přihnala strašlivá bouře, a loď se třemi stovkami cestujících se potopila. Oba františkáni byli natolik duchapřítomní, že se chytli prkna, kterého se pak tři dny a tři noci drželi, zmítání sem a tam ve vlnách. Ve svém soužení a nebezpečí se obrátili ke svatému Josefovi a prosili ho v zoufalé situaci o pomoc. Svatý Josef se jim zjevil a pomohl jim dostat se bezpečně do přístavu. Pak jim světec „doporučil každý den se sedm-

William Hole: Josef a Maria přijíždí do Betléma (1906)

krát pomodlit Otčenáš a Zdrávas Maria na památku jeho sedmi bolestí a sedmi radostí. A potom zmizel.“ Zde je sedm bolestí svatého Josefa založených na biblických událostech, jak jsou uvedeny v knize z 19. století *Sláva katolické církve*.

- „Zaprvé, zjištění, že jeho vyvolená a milovaná snoubenka počala dítě, a myšlenka na to, že je podle zákona povinen ji opustit (Mt 1, 18, 19).“

- „Zadruhé, když ve městě Betléme nemohl najít ubytování pro krále a královnu nebes a viděl Ježíše, jak se chvěje chladem na slámě v jesličkách mezi dvěma zvířaty – jeho jediným úkryt před zimou, protože v hostinci pro něj nebylo místo (L 2, 7).“

- „Zatřetí, při pohledu na to, jak Božské dítě trpí a prolévá tolik své drahocenné krve při obřadu obřízky, když mu bylo pouhých osm dní (L 2, 21).“

- „Začtvrté, když v den očišťová-

ní slyšel proroctví svatého Simeona, že toto dítě bude terčem pronásledování a že meč smutku pronikne Mariinou duší (L 2, 34, 35).“

- „Zapáté, útěk do Egypta s dítětem a jeho matkou, v temnotě noci, uprostřed zimy, aby unikli před pronásledováním, které Herodes proti tomuto rozkošnému děťátku rozpoutal (L 2, 13).“

- „Zašesté, když po návratu z Egypta uslyšel, že v Judsku vládne po svém otci Herodovi ještě krutější král Archelaos, bál se tam jít a byl ve spánku varován, aby odešel do Galileje (Mt 2, 22).“

- „Zasedmé, když při pouti do Jeruzaléma nenašel malého Ježíše, svou jedinou útěchu, mezi svými blízkými. Tři dny jej v úzkosti a trápení hledal (L 2, 45, 46, 48).“

Aleteia.org
Překlad Pavel Štička

ECCLESIA DISCUTENS

Ani bosenský kardinál Vinko Puljić se nevyhnul dotazům ohledně synodální cesty církve. Tázán na cíle synodálního hnutí, jimiž má být například vytvoření podmínek pro svěcení žen nebo zrušení kněžského celibátu, odpověděl: „Církev, která přestála komunismus, nepotřebuje takové exotické nápady. Tyto postoje opravdu urážejí a pohoršují naše věřící. Nerozumíme církvi, v níž je ‚oběť‘ cizím slovem a Ježíš je zde bez kříže.“

Říká se, že v době studené války měli Rusové v Sovětském svazu kříž bez Krista, zatímco bohatí Američané měli naopak Krista bez kříže. Pokud však již Kristus přece došel víry také v zemích východního bloku i za tehdejších velmi omezených podmínek, pak nejenže mnoho věřících, kněží, řeholníků i laiků prokázalo hrdinství a statečnost osobního svědectví víry, nýbrž rovněž sama církev byla nucena fungovat tak, aby se soustředila prakticky jen na nejnútnejší přežití. Jak odlišně byl například prožíván rok 1968 v církvi u nás a v západních zemích! Zatímco v Československu se věřící nadechovali čerstvých doušek náboženské svobody a byli šťastni za církev právě takovou, jaká je, na západ od nás se katoličtí aktivisté oddali marxismem prosáklému revolučnímu hnutí ve snaze po destrukci církevních struktur, považovaných za součást dosavadního šosáckého a utlačovatelského buržoazního světa.

Během dalších desítek let lidé téhož ražení posunuli celý proces dále. Zjistili, že lépe je do církevních struktur pronikat a přizpůsobovat je k obrazu svému. Zatímco se stále více vyprazdňovaly kostelní lavice, o to více se plnily místnosti a sály s koženkovými sedačkami, ve kterých se konala diskusní fóra a debaty, zaznívaly plamenné odsudky dosavadní církevní praxe i odvážné návrhy, jak zcela nově uspořádat církev tak, aby byla bližší lidem, ženám, ekologii, světu, demokracii, chudým. Tento virus postupně zmutoval do rozmanitých podob a v současné době se uhnízdil v požadavcích kladených na synodální proces, neboť se

Kardinál Vinko Puljić. Foto: kerigma-pia.hr

„Nerozumíme církvi, v níž je ‚oběť‘ cizím slovem a Ježíš je zde bez kříže.“

ukázalo, že řádnou církevní cestou nelze dosáhnout kýžených změn i přesto, že papežem je někdo tak otevřený, jako je František.

Problémem je nejen nastolování těchto témat až do omrzení, nýbrž především ztráta základního duchovního směřování církve. Ta se přerodila z modlící se církve (*Ecclesia orans*) v církev diskutující (*Ecclesia discutens*). Pro nás, kteří jsme prožili šikanování komunistickým režimem, byla snad tehdejší nepřítomnost úmorného diskotování v církvi „z nouze ctnost“. Je ovšem škoda, že se nechceme nebo neumíme podělit s těmi, kdo po mlácení prázdné slámy tolik touží, že proklábosené hodiny sněmování nejsou pro život církve nutné, a že právě redukovaný církevní život za komunistického režimu nám připomněl to „jediné nezbytné“ (*unum necessarium*, srov. Lk 10,42). Sám kardinál Puljić diskusi v církvi samozřejmě připouští, avšak jasně ukazuje, kam má

diskuse směřovat: „Může se diskutovat o jakémkoli tématu, avšak na základě evangelia, nikoli sekularismu a relativismu. V životě církve se usídlila náboženská svévole, avšak my se musíme vrátit k původnímu evangeliu.“

P. Stanislav Příbyl

Doc. JUDr. Stanislav Příbyl, Ph.D., Th.D., J.C.D. rektor kostela Nanebevzetí Panny Marie na Karlově v Praze, promotor justitiae a soudce Metropolitního církevního soudu

RÚT A DLOUHÉ OBJETÍ

V roce 1804 anglický malíř George Dawe poprvé vystavoval svůj obraz „Noemi a její dcery“. Je to dojemné zobrazení ženských citů. Noemin manžel a synové nedávno zemřeli a ona a její dvě snachy Orpa a Rút zůstaly v Moábu. Malíř zachytil klíčový okamžik, kdy se Noemi rozhodne vrátit do Betléma, aby se připojila ke svému lidu. Noemi se dotýká Orpiny ruky, zatímco Orpa odvrací pohled, sklání hlavu do dlaní a pláče při dojemném loučení. Ale Rút lpí na Noemi. Objímá ji kolem krku a vzhlíží ke své tchyni s úctou. Noemi levou rukou pevně drží Rút. Ačkoli jsou nohy všech tří žen obutých v sandálech těsně u sebe, chodidla Rút směřují k Noemi, zatímco Orpiny směřují pryč.

Dawes důkladně studoval biblický text: „Tu se rozplakaly ještě hlasitěji. Orpa políbila svou tchyni na rozloučenou, avšak Rút se k ní přimkla“ (Rút 1,14). Hebrejský výraz pro to, jak Rút držela Noemi, zní „*davka ba*“ – *objímala ji*. Midrašická tradice považuje objetí za intimnější a významnější gesto než polibek.

Jakkoli je tato scéna významná, nedá se o první objetí v Bibli. První biblické přílnutí se nachází v knize Genesis po líčení stvoření Evy z Adamova žebra: „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem“ (Gn 2,24). Dr. Yeal Ziegler to popisuje jako „všeobjímající spojení, vztah charakterizovaný identifikací, v němž jedna strana zcela a úplně zahrnuje toho druhého... v takovémto vztahu je cosi nelogického, kdy se vlastní ego, vědomí vlastního já, podřizuje zájmu o toho druhého.“ Toto úplné přimknutí je také charakteristické pro požadovaný vztah k Bohu, jak je popsáno v 5. Mojžíšově 11, 22 a 30, 20–21. V těchto pasážích jsou vyjádřeny důležitosti lpění na Bohu použitá stejná hebrejská slova.

A přesto nejsou všechna objetí stejná. První skutečné objetí v knize Genesis nalezneme v 33. kapitole, kdy se po dlouhé a bolestné odluce setkává Jákob s Ezauem. Jákob připravil Ezaua o prvozenectví a když byli naposledy spolu

George Dawe: Noemi a její dcery (1804)

pod jednou střechou, Ezau mu hrozil zabítím. Jejich setkání však nejen že proběhne hladčeji, než Jákob očekával, ale vyvolává dokonce hluboké emoce: „Ezau se k němu rozběhl a objal ho, padl mu kolem krku a políbil ho; Oba zaplakali.“ Existují negativní rabínská hodnocení tohoto setkání, ale prosté čtení textu je zcela zřejmé. Objetí je tu projevem skutečné úlevy, osvobození od zátěže minulosti.

Dále se v knize Genesis nachází další sourozenecké setkání, když se Josef znovu shledává se svými bratry, kteří jej kdysi hodili do jámy, což jej málem stálo život. Josef byl prodán do otroctví v Egyptě a vypracoval se až na významnou pozici u faraonova dvora. Řadu let později přicházejí jeho bratři do Egypta, aby obstarali potraviny pro hladovějící rodinu v Kenaánu. Když se Josef před bratry objeví, oni na něj hledí v tichém úžasu, zatímco on se rozpláče a řekne, že jim odpustil. „Padl svému bratru Benjamínovi kolem krku a rozplakal se a Benjamín

plakal na jeho šíji. Políbil také všechny bratry, sklonil se k nim a plakal. Teprve potom se bratři rozhovořili“ (Gn 45, 14–15). Toto objetí vyjadřovalo více než jen úlevu. Byl to šok, překvapení a radost, hluboké přijetí lítosti a odpuštění.

Vrátíme-li se zpět ke knize Rút, uvědomíme si, že Rút objala ženu, která přišla o všechno a mohla vyjadřovat jen svou hořkost. „Jen se vraťte, mé dcery! Proč byste se mnou chodily? Cožpak mohu ještě zrodit syny, aby se stali vašimi muži? Vraťte se, mé dcery, jděte! Vždyť už jsem na vdávání stará... Můj úděl je pro vás příliš trpký: Dolehla na mne Hospodinova ruka“ (1,11–13). Nabádá tyto mladé ženy, aby se vrátily ke svým matkám, kde by mohly začít nový život. Pro ni je však již příliš pozdě.

Podle slov Dr. Tamary Mann Tweelové Rút slyšela více než jen Noemina slova. Vnímala dojemnost, která se za nimi skrývala. „Noemi popisovala tělo, které již nemohlo vzbudit tělesnou lás-

ku, tělo, které už nemohlo porodit nový život, tělo, které již považovala za neúčinné... Cítila se, jako by ji opustil i Bůh... Rút nejprve reagovala fyzickým gestem objetí a po chvíli vyznala, že půjde kamkoli, kam půjde Noemi, a zemře tam, kde zemře Noemi.“ Někdy se zaměřujeme na povznášející slova, která Rút pronesla, a nevnímáme gesto, které její slova přesahuje.

Rútino objetí bylo jednostranné. Noemi Rút na oplátku neobjala. Své strádající a zranitelné snaše nenabídla slova uznání či lásky. Své jednání Noemi vysvětluje později, když hovoří s těmi, kdo ji zdraví při vstupu do Betléma: Domnívala se, že ji Bůh trestá. Je zatrpklá a cítí se nehodná lásky. Zármutek ji zcela vyprázdnil. Ale Noemin příběh zde nekončí. Noemi bylo nakonec umožněno přimknout se k Rút, jak se dozvídáme ve čtvrté kapitole. Rút a Bóazovi se narodil

Obéd a „Noemi vzala dítě, položila si je na klín a stala se mu chůvou“ (4,16).

Každé objetí – Jákoba a Ezaua, Josefa a jeho bratří, Rút a Noemi – nebylo jen fyzickým dotykem, ale přijetím toho druhého. V každém z těchto případů byla řeč těla biblickým signálem, že na cestě k uzdravení došlo k významnému zlomu. Každé takovéto objetí vedlo k rozhovoru. Nejprve došlo k objetí, ale okamžitě po něm následoval nebo mu předcházal rozhovor, vysvětlení nebo odhalení. Každé objetí znamenalo začátek nové etapy vztahu, kde minulost nebyla zapomenuta, ale byla odsunuta stranou, aby vytvořila prostor pro vznik nového vztahu.

Každé biblické objetí nám připomíná, že nikdy skutečně neznáme sílu fyzické náklonnosti a pozornosti. Rútino objetí sloužilo jako metafora. Vypovídalo o případném obnovení Noeminy víry a jejího místa ve společnosti. Bylo to objetí zna-

menající vykoupení, které z Rút nakonec učinilo prapředka králů.

COVID již více než rok potlačuje tuto lidskou potřebu. V těchto dnech je vhodná doba k objetí, jež vede k povzbuzení. A možná je vhodná doba k tomu, abychom své blízké drželi v objetí o něco déle než obvykle, protože..., inu, protože můžeme.

Erica Brown
First Things

Přeložil Pavel Štíčka

Erica Brown

docentka na univerzitě George Washingtona a autorka knihy Ester: moc, osud a křehkost v exilu

K ROKU RODINY: AMORIS LAETITIA ANEB PRAVDA NEREZAVÍ

Letošní slavnost sv. Josefa zvolil papež František za datum zahájení Roku rodiny Amoris laetitia (19. březen byl zároveň pátým výročím vydání exhortace, k níž se titul odvolává, a rovněž výročím inaugurace Františkova episkopátu). Tento rok manželství a rodiny bude slavnostně ukončen na 10. světovém setkání rodin v Římě v červnu 2022. Protože se domníváme, že moudrost našich předků a dobré rady jsou stále aktuální a platné, chceme vás povzbudit citáty z knihovničky znovu odprášené:

Pohlížejíc na bolestnou Matku, hrozí se a nenávidí každá katolická matka hříchu, který převracuje řád přírody; chce žít v manželství buď jako panna, nebo jako řádná matka, kdykoli Bůh ji zavolá, by přinesla bolestnou oběť. Ale jak smutně uprostřed křesťanského lidu vyhlíží to tam, kde se v tato tajemství více nevěří, o nich se neuvažuje, a k srdci si jich nikdo nebéře. O těch žen, které chtějí být ženami pouze v radostech a požitcích, ale nechtějí být matkami v bolesti a utrpení! O ubohých ženách, které hodily se jen do pohanského Říma, kde bylo nesnadno rozhodnouti, byla-li prostopášnost větší mimo manželství, nebo v něm! Zde platí též slovo Spasitelovo: „Pohanům bude snáze v den soudný než tomuto pokolení, které hledá jen rozkoše, ale před bolestí prchá; které miluje jen požitky, ale o odříkání ničeho vědět nechce.“ A přece toto odříkání jest snad ještě větší obětí než samy bolesti, neboť tyto přejdou, ale ono trvá obvykle po celý život. Pohleďte jen na svůj vzor: „Vezmi dítě a matku jeho a utec do Egypta.“ A on uprchl ještě téže noci. Kde tedy byla matka? U děcka a děcko u matky a oba v domě sv. Josefa. Projděte nyní celý život Ježíše Krista. Všude jest jeho Matka s Ním; s Ním v Egyptě daleko od vlasti, s Ním Nazaretě v tichém domě řemeslníka, s Ním pod křížem. Neboť jako nebylo možno odloučiti ji od Syna v Jeho životě, tak také nemohla se odloučiti od Něho v Jeho utrpení a bolestech. Kam tedy, křesťanské matky, vy náležíte? Do rodiny, do chrámu, pod kříž, ke svým dětem, na každém jiném místě trpí a poškozují se vaše důstojnost a vznešenost, na každém jiném místě vy zanedbáváte své povinnosti. Vy patříte ke svým dětem a děti patří k vám. Bůh vložil v srdce vaše něžnou lásku, která stala se příslovečnou tím, že jest pro dítě schopna každé oběti. Ale poněvadž lehkomyšlnost, touha po požitcích, ješitnost tuto přirozenou lásku často tak zeslabují, že matka v radovánkách na své děti zapomíná – a často jsou to děti choré – k nimž domů vrátiti se jí nechce, dal nám Bůh příklad na Své Matce. A kdyby anděl rodiny, ať v noci či za dne, rodičům něco oznámí chtěl, kde musil by často hledati nejen otce, ale i matku? Kde? Na které návštěvě? V kterém hostinci? Ve které zábavě? V jakém stavu by ji zastihl?

HUG, Gall Joseph. *Křesťanská rodina v boji s nepřáteli: přednášky o křesťanském manželství a křesťanské výchově.*

Přeložil Emanuel ŽÁK. Freiburg: Universitní knihkupectví, 1903.

Text převzat se svolením z online knihovny <http://librinostri.catholica.cz>.

OSTATKY CARLA ACUTISE DORAZILY DO LONDÝNA

Dvě londýnské farnosti s vazbami na Carla Acutise obdržely ostatky prvního mileniála, který byl prohlášen za blahoslaveného.

Foto: rcdow.org.uk

V servitském kostele Panny Marie Sedmibolestné, kde byl Acutis roku 1991 pokřtěn, a ve westminsterském diecézním svatostánku Nejsvětější svátosti budou uloženy ostatky dospívajícího chlapce, známého svou oddaností Eucharistii.

Podle diecézních webových stránek westminsterský arcibiskup kardinál Vincent Nichols a westminsterský pomocný biskup Nicholas Hudson svěřili ostatky farnostem 21. května v Arcibiskupském domě ve Westminsteru.

Acutis se narodil italským rodičům 3. května 1991 v Londýně a pokřtěn byl 18. května téhož roku v kostele Panny Marie Sedmibolestné ve Fulhamské ulici. O několik měsíců později se rodina přestěhovala do Itálie.

P. Pat Ryall, O.S.M., farář kostela Panny Marie Sedmibolestné, za svou farnost řekl, že jsou „rádi, že ho mají zpátky“.

Uvedl: „Jak víme, byl Ital a jeho rodiče tehdy žili v Londýně a připojili se k naší farnosti. A právě do našeho kostela přišli a domluvili křest.“

Opravdu cítím, že bylo přirozené, jak se postupně zapojili do farního společenství, a především vnímám, že Carlo svým povzbuzováním a svou láskou k eucharistii opravdu hodně přispěl k růstu víry svých rodičů.

Pokračoval: „Je velmi vítán a jsme rádi, že ho máme zpátky. Doufáme, že jako na nás zanechal nesmazatelnou

stopu při své první návštěvě, bude nám i v tomto novém období dál dávat cítit svou přítomnost.“

Další relikvie byla na připomínku Acutisovy lásky k Eucharistii dána do svatostánku Nejsvětější svátosti westminsterské diecéze.

Poté, co Acutis přijal v sedmi letech první svaté přijímání, začal denně chodit na mši svatou. Popisoval Eucharistii jako svou „dálnici do nebe“ a vytvořil webové stránky, kde sepsával eucharistické zázraky.

P. Alan Robinson, rektor svatostánku Nejsvětější svátosti v Corpus Christi v Maiden Lane, řekl: „Je to někdo, ke komu se můžeme vztahovat, na koho si můžeme ukazovat jako na vzor. Krásný příklad toho, jak mohou mít mladí lidé tento neuvěřitelný vztah s Pánem, pokud jsou připraveni vynaložit na to úsilí a opravdu se mu nabídnout.“

Myslím, že Carlo by byl v Corpus Christi velice šťastný, hodně se týká jeho života. Jde tu o našeho Pána v Eucharistii. A přeji si a modlím se, aby se skrze jeho přímluvy a jeho povzbuzení stal domovem pro mnoho dalších mladých lidí.“

Během dospívání Acutisovi diagnostikovali leukémii. Své utrpení obětoval za papeže Benedikta XVI. a za církev.

12. října 2006 zemřel na nádor na mozku a na svoji žádost byl pro svou lásku k sv. Františkovi z Assisi pohřben

v jeho rodišti.

Robinson dále uvedl: „Mladí lidé si často myslí, že jsou neporazitelní a že budou žít věčně. Carlo je vzorem, který říká: to nemusí být tak docela pravda.“

Tím, co bude pokračovat navěky, však je náš vztah s Pánem v eucharistii, jak v tomto světě, tak poté, co náš pozemský život dospěje ke konci.“

Acutisův kanonizační proces byl zahájen roku 2013. Roku 2018 byl prohlášen za ctihodného a 10. října 2020 za blahoslaveného. Během devatenáct dnů trvajících oslav jeho blahorečení navštívilo jeho hrob více než 41 000 lidí a přímý přenos z beatifikačního obřadu sledovaly statisíce.

Biskup Hudson řekl: „Myslím, že jeho blahorečení je významné, zejména pro mladé lidi z naší diecéze, protože Carlosovi bylo teprve šestnáct, když zemřel, a je pro mladé lidi opravdu vzorem v evangelizaci starších.“

Jak připouští sama jeho matka, její syn ji skutečně evangelizoval..., přičemž evangelizoval také své přátele.

Tušil, že zemře mladý, a myslím si, že tak jako učil mladé lidi evangelizovat starší kolem sebe, učil svým způsobem i nás všechny, jak správně umírat.

Když se blížil ke konci svých dnů, rozhodl se, že všechno své utrpení obětuje za papeže, samotnému Ježíši a za jeho církev.“

O předání ostatků kardinál Nichols řekl: „Oba tyto kostely jsou nádherné a každý z nich si zaslouží návštěvu pro svou krásu, ale ještě víc pro to, jak jsou důležité pro tyto dvě klíčové svátosti v životě Ježíšových učedníků a katolické církve – pro křest a eucharistii.“

A přejeme si a modlíme se, aby příklad tohoto mladého muže, pokřtěného ve Fulhamské ulici, který celý život důvěrně přijímal Ježíše v eucharistii, pomáhal nám všem mít v životě správné priority.“

The Catholic World Report
Přeložila Alena Švecová

SKRYTÁ HROZBA PRO KATOLICTVÍ

Na obzoru číhá vážná, až existenciální hrozba pro katolictví a skrývá se všude kolem nás. Docela dobře by mohla zdemolovat řady církve a možná to již dělá. Je zákeřně nebezpečná, protože převrací samotné základy katolictví.

Nemluvím tu o krizi se zneužíváním ani o nedostatku odvahy ze strany biskupů či o bující herezi, byť všechny tyto hrozby jsou opravdu strašlivé. Takovýmto problémům však církve čelila i v minulosti a překonala je, třebaže někdy se značnými ztrátami.

Mluvím zde o opravdu nové hrozbě – virtualizaci světa.

Svět se stal virtuálním. Tento trend sice vznikl desítky let, ale uzávěry spojené s covidem-19 tento proces završily. Snadno spolu komunikujeme pomocí SMS, sociálních sítí a chatování na ZOOMU. Téměř každý produkt, který si kupujeme, nám může být doručen až ke dveřím. Dokonce i na mši svatou „chodíme“ on-line! U mnohých (většiny?) z nás se život odehrává spíše on-line než off-line.

Mnozí považují virtualizaci světa za vyložené dobro. Umožňuje větší propojení, víc volného času, větší přístup k informacím než kdy dřív. Má to jen jeden problém: je to v naprostém rozporu s vyváženým katolickým životem. Dokonce bych si troufl tvrdit, že to rozbíjí katolictví.

Pokud lze katolictví shrnout jedním slovem, pak výrazem „inkarnační“. Naše víra se zakládá na vtělení – Bůh se stal člověkem. Tím, že se stal součástí fyzického světa, Bůh pozvedl fyzický svět k sobě. Stejně tak důležité je, že Bůh fyzický svět učinil nástrojem, jímž se k němu dostáváme. Jinými slovy, katolictví je velice fyzické náboženství. K tomu, aby mohlo fungovat, vyžaduje „hmotu“: chléb, vodu, fyzický kontakt atd. Bez svátostí (a svátostí) se katolictví redukuje na úplně jiné – a falešné – náboženství.

Než budu pokračovat, dovolte mi věnovat se námitkám, které již slyším. Co poustevník nebo katolický vězeň svědomí v samovazbě? Říkám tu, že nemohou

Foto: © Ladislav Busek / Člověk a Víra

praktikovat katolictví, protože jim chybí fyzická „hmota“?

Samozřejmě že ne. Avšak extrémní povaha jejich života poukazuje na skutečnost, že opravdu představují výjimku, a nikoli pravidlo. O lidstvu platí základní pravda, že nás Bůh stvořil jako fyzické bytosti a že „není dobré, aby člověk byl sám“ (Gn 2,18). Bůh nás stvořil, abychom byli spolu. Utvořil také fyzický svět, jako žebřík, po kterém k němu stoupáme.

Digitální svět, který si tvoříme, však přímý mezilidský kontakt a interakci s fyzickým světem v podstatě odmítá. Už i před covidem jsme tu měli zombie s chytrými telefony – bezpočet lidí zírajících do obrazovek a denně donekonečna projíždějící příspěvky na sociálních sítích. Restrikce spojené s covidem-19 však náš sestup do virtuální země urychlily a mnozí se teď oné nemoci bojí natolik, že o fyzickou blízkost s druhými ani nestojí. Pro církve založenou na fyzických aspektech to představuje vážný problém, přičemž nabídky živě přenášených mší svatých a virtuálních konferencí ho jenom zhoršují.

Jak by katolíci měli na tento znepokojivý trend reagovat? Prosazováním inkarnačního, zacíleného života.

Za prvé je nutné, aby katolíci byli inkarnační. Potřebujeme znovuobjevit, že fyzické je kvalitativně lepší než virtuální.

Nedávno jsem viděl upoutávku na „virtuální konferenci o teologii těla“. Tomu říkám paradox. Pokud se nad tím někdo nepozastaví, pak už nevím, co by ho zarazilo. Vždyť teologie těla nám má připomínat, jak je naše fyzické tělo důležité a že není jen doplňkem duše, nýbrž podstatnou součástí toho, kým jsme. Takže o tom budeme diskutovat na konferenci zbavené tělesné přítomnosti!

Oproti živě přenášeným mším svatým to je samozřejmě jen slabý odvar. Uvědomuji si, že mnoho farností se v maximální možné míře snaží přizpůsobit extrémním podmínkám. V příliš mnoha případech však mnozí kněží – a jejich farnosti – našli v živě přenášených mších svatých příliš velké zalíbení.

Přinejlepším je taková mše svatá chabou náhražkou té, na niž mohou být členové těla Kristova skutečně přítomni u oběti kříže v nové podobě (nemyslím si, že by se apoštol Jan připojil na Kalvárii přes Zoom, i kdyby tehdy taková možnost existovala, byť Jidáš by to byl možná udělal). A v nejhorším scénáři vysílá signál, že fyzický svět – včetně fyzického světa svátostí – je druhořadý a „nepodstatný“.

Člověk je podobný i nepodobný jak andělům, tak živočišné říši. Jsme hybrid těla a ducha a pro naši existenci je zásadní, že obojí funguje dohromady. Na roz-

Foto: Vojtěch Hlávka / Člověk a Víra

díl od množství starých i nových herezí neodmítáme fyzický aspekt své přirozenosti, ale chápeme, že tělesné posiluje – nebo oslabuje – náš duchovní život. Stýkat se s dalšími katolíky v „reálném“ životě, fyzicky se účastnit mše svaté a přijímat Eucharistii, osobně mluvit s knězem při zpovědi – to vše jsou fyzické činnosti, které nás pomáhají vést k Bohu.

Za druhé, jako katolíci musíme žít s větším zacílením. Kdykoli někdo přijde s kritikou digitálního světa, je obviňován z příklonu nejméně k Amišům. Místo abych se proti těmto obviněním ohrazoval, odrazím se od nich. To, že Amišové odmítají techniku, je běžný omyl. Neodmítají ji, nýbrž se cíleně jako společenství rozhodují, zda je nová technologie celkově prospěšná, nebo ne. A zatímco jako katolíci nemusíme s jejich konečnými rozhodnutími souhlasit, jejich zacílený postoj bychom si měli osvojit.

Rozhodně nejsem odpůrce technického pokroku (další označení, s nímž se běžně operuje). Jako první zaměstnanec jedné z prvních firem poskytujících webhosting a jako spoluzakladatel jednoho z prvních registrátorů domén jsem se v devadesátých letech výrazně podílel na boomu internetových firem. V současné době působím jako redaktor internetového časopisu, k němuž si většina čtenářů zřizuje přístup na chytrém telefonu. Avšak můj dlouholetý vztah s technikou mi pomohl pochopit, že tady nejde o rozhodnutí buď/ anebo – buď veškerou moderní technologii odmítnout, nebo nekriticky přijímat každou novou vymo-

ženost, sotva se objeví.

Místo toho bychom se měli na určitý čas zamyslet, zda nás nová technologie – a to, jak ji budeme využívat – pomůže přibližovat k důvěrnému vztahu s Kristem a k budování jeho Božího království tady na zemi, nebo nás od toho naopak bude odvádět. Také bychom se měli ptát, zda nová technologie nevede k odhmotněné, a tudíž méně inkarnační existenci. Ano, moderní metody komunikace jsou pro společnost v mnoha směrech prospěšné – nicméně za určitou cenu.

Především za to platíme ztrátou přímého spojení. Místo abychom trávili čas tím, že si budeme před kostelem – nebo třeba po telefonu – povídat s jedním přítelem, posíláme rychlé, nahodilé zprávy desítkám známých. V tomto století pozorujeme, že prudce klesá počet lidí, kteří se hlásí k nějaké náboženské skupině, což se kryje s obrovským nárůstem virtuálních „komunit“ – a je možné, že tyto dva trendy spolu souvisí. Lehkovážně přehlížet cenu, kterou platíme za moderní technologie, může pro katolictví znamenat sebevraždu.

A samozřejmě tu je zjevný problém podřízenosti technologickým gigantům, vystupujícím stále více protikatolicky.

V podstatě si myslím, že by nás to mělo vést k novému zamyšlení nad dvěma hlavními aspekty moderního života: fyzickým shromažďováním se a používáním chytrých telefonů / sociálních sítí. Za prvé musíme odolat nutkání převádět všechny své kontakty do virtuálního světa. Hledejme způsoby, jak se fyzicky

setkávat s širší rodinou, přáteli a dalšími farníky. Nedávno jsem dostal otázku, co mohou katoličtí rodiče dělat pro to, aby jejich děti zůstaly katolíky, a jako první mě napadlo trávit čas – reálně, nikoli virtuálně – s dalšími katolickými rodinami. Tyto vztahy posilují vděčnost za Reálné, což vede k hlubší vděčnosti za Zdroj veškeré skutečnosti.

Za druhé musíme vážně a naléhavě přehodnotit svůj vztah k sociálním sítím, zejména to, jak je používáme na chytrých telefonech, které nosíme neustále při sobě. Kolik z nás si stěžuje najde čas na modlitbu, zato několik hodin denně prochází na svém chytrém telefonu příspěvky na sociálních sítích? I kdyby technologické giganty podporovaly katolické hodnoty, průměrný čas trávený u jejich produktů výrazně převyšuje jejich hodnotu pro většinu z nás. Místo abychom procházeli Facebook, potřebujeme věnovat víc času hledání Boží tváře v jeho Knize, Písmu svatém.

Neznamená to nutně, že musíme veškerá sociální média zavrhnout (byť pro někoho by to opravdu znamenat mohlo). Náš nezdravý vztah k sociálním sítím by bylo možné napravit jednoduše tak, že bychom si je odstranili z chytrých telefonů a používali je pouze na osobních počítačích. Třeba bychom mohli popřemýšlet i o (ufl!) „hloupém“ telefonu. Takovéto kroky nám pomohou jejich používání ovládat, místo aby tomu bylo naopak.

Inkarnační, zacílený život není snadná cesta; ve skutečnosti je dnes téměř všechno v naší společnosti nastaveno proti tomu, abychom se po ní vydali. Katolíci však byli vždy voláni k tomu, aby šli proti proudu, a vydat se touto nevyšlapanou cestou by mohlo znamenat žít autenticky katolický život v kultuře, která toto svědectví zoufale potřebuje.

Eric Sammons
šéfredaktor Crisis Magazine a spisovatel

Eric Sammons
Crisis Magazine
Přeložila Alena Švecová

ZVYŠUJE SE TLAK NA CÍRKEV, ABY ZMĚNILA UČENÍ O HOMOSEXUALITĚ

Nedávno známý publicista Edward Pentin z *National Catholic Register* uvedl, že církev na několika frontách čelí tlaku, aby změnila své učení, že homosexualita je „vnitřně nezřízená“. „Nadále je vyvíjen tlak na církevní představitele, aby odstranili ty části katolického učení, které tvrdí, že homosexuální skutky jsou ‚vnitřně nezřízené‘ a ‚v žádném případě nemohou být schvalovány‘. Kritikové tohoto nátlaku se domnívají, že tyto snahy vycházejí z některých skupin a od jednotlivců, kteří usilují o standardizaci hříšného jednání v církvi.“

Němečtí biskupové, kteří se nacházejí uprostřed své dvouleté Synodální cesty, jejímž obsahem je i přehodnocení církevního učení o sexuální morálce, jsou nejnovější a nejviditelnější skupinou, která naléhá na změnu učení se zvláštním důrazem na úpravu textů v Katechismu katolické církve.

Biskup Georg Bätzing, předseda německé biskupské konference, nedávno v jednom rozhovoru řekl, že je třeba v katechismu provést změny ohledně homosexuality, a to zejména tak, aby vyjadřoval otevřenost vůči žehnání svazkům homosexuálů – tuto možnost však záhy Kongregace pro nauku víry zamítla.

Otec Christoph Behrens, kněz z drážďanské diecéze, řekl, že výrazy v katechismu jsou „z mého teologického i pastoračního pohledu prostě trapné“. Tento kněz, jehož biskup Heinrich Timmervers požádal, aby v diecézi vytvořil službu pro homosexuály, a který loni v září obhajoval svazky osob stejného pohlaví, dodal: „Lze jen doufat, že ten nesmysl neče příliš mnoho lidí.“

Další výzvy ke změnám výrazů v katechismu přicházejí také od některých amerických církevních představitelů, včetně kardinála Josepha Tobina. Arcibiskup z Newarku v New Jersey v roce 2019 prohlásil, že tyto výrazy jsou „velmi nešťastné“, a dodal, že doufá, že církev v diskusi o homosexualitě bude používat jiná slova, která budou „o něco méně

Jules-Alexis Muenier: Lekce katechismu (1890)

zraňující“.

Pentin cituje některé další, předvídatelnější zdroje agitace pro tuto změnu, například Jamese Martina. Další, jako je třeba kardinál Christoph Schönborn, který v 90. letech redigoval katechismus, jenž obsahuje kontroverzní výrazy (paragraf 2357), jsou jen o něco málo překvapivější. Schönborn, který se již nějakou dobu ubírá tímto směrem, prohlásil, že „považuje homosexualitu za podobnou jiným sexuálním hříchům, jako je rozvod a uzavření nového manželství, a implicitně tudíž není ‚vnitřně nezřízená‘“.

V Německu se debata o tom, že Kongregace pro nauku víry s papežovým schválením nedávno zakázala žehnání svazkům homosexuálů, stala čímsi jako protestním hnutím. Podle Luiselly Scrosati z *La Nuova Bussola Quotidiana* se „asi 2500 německých farářů a jáhnů přihlásilo ke dni žehnání všem zamilovaným, včetně homosexuálních párů“ a „někteří biskupové již oznámili, že nemají v úmyslu uvalovat na ‚rebelující kněze žádné tresty“. Scrosati pokračuje: tato nyní zjevně schismatická opozice podnikla speciální akci a na 10. května zorganizovala žehnání všem zamilovaným, včetně homosexuálních párů, které jsou hlavním předmětem sporu. Akce

je organizována v německém stylu: byla vytvořena webová stránka s „vysoce originálním“ názvem *#liebegewinnt* (*láska vítězí*), kde je možné se zaregistrovat jako jednotlivec nebo jako farnost. K dispozici je také Google mapa s vlajčkami, které označují místa, kde se budou konat obřady žehnání: asi jako pomoc pro oněch sedm andělů s mísami Božího hněvu, aby našli cíl...

Po kritických poznámkách k *Responsu* Kongregace, které sepsali kardinál Reinhard Marx, předseda německé biskupské konference Mons. Georg Bätzing, biskup z Osnabrücku Mons. Franz-Josef Bode a pomocný biskup z Münsteru Mons. Dieter Geerlings, se nyní rozhodli k akci. A činí tak se zjevně polemickým záměrem: „Vzhledem k tomu, že Kongregace pro nauku víry odmítá žehnání homosexuálním párům, pozvedáme svůj hlas a prohlašujeme: i v budoucnu budeme doprovázet páry, které žijí v trvalém vztahu a budeme jejich vztahu žehnat. Neupřeme jim obřad.“ Důraz na žehnání vztahu je tak výslovným odmítnutím hlavní myšlenky *Responsum* z 22. února, v němž se přesně uvádí, že problémem takového žehnání nejsou jednotlivci, ale „vztah či [...] partnerství, i trvalé, které zahrnuje mimomanželské sexuální skut-

Peter Paul Rubens a Jan Brueghel ml.: Zahrada Eden s pádem člověka (kolem 1615)

ky (to jest mimo nerozlučitelný svazek muže a ženy otevřený předávání života), jako je tomu v případě svazků osob stejného pohlaví“.

Konkrétně je iniciativa z 10. května výzvou k „užívání mnoha tvůrčích znamení, která ukáží, kolik lidí v církvi vnímá pestrou rozmanitost různých způsobů života a milostných příběhů jako obohacení a požehnání“, kdy bude organizována „služba žehnání na mnoha místech, nejlépe ve stejnou dobu, v 19:00. Páry, které se tohoto obřadu zúčastní, musí obdržet požehnání, které jim chce Bůh udělit, aniž by se musely skrývat“.

K iniciativě se již připojilo 2500 farářů, jáhnů a pastoračních pracovníků a budou udělovat tato požehnání, protože, koneckonců, láska je láska... Takto ostatně pořadatelé místních iniciativ celou akci „zdůvodňují“. Ve Schweinfurtu se nabízí „vám a vašemu partnerovi #segmento, #take-away blessing bez ohledu na to, koho milujete, jak dlouho jste spolu, zda se vám momentálně vede dobře, nebo procházíte obtížným obdobím“. Pozvánka z farnosti Winnweiler se také nese v duchu inkluзивnosti a zve všechny „bez ohledu na to, zda jsou oddáni či nikoli, bez ohledu, zda jsou mladí, či staří, zda jsou heterosexuální či homosexuální, pokud se vzájemně milují a přejí si, aby jim Bůh s jejich vztahem pomáhal“. Prosíte a bude vám dáno...

Někteří lidé doufají, že se papež František k tomuto odporu vyjádří, především proto, že dokument Kongregace pro nauku víry nese jeho přímé schválení.

Nedávno bylo v jedné zprávě sděleno, že Juan Carlos Cruz, který zakusil zneužívání knězem a kterého papež František na počátku letošního roku jmenoval členem Papežské rady pro ochranu nezletilých, řekl, že Františka „ranilo“ prohlášení Kongregace pro nauku víry o žehnání homosexuálům, ačkoli nese jeho jméno:

„Hovořil jsem s papežem,“ řekl Cruz 10. dubna v rozhovoru s chilským listem *La Tercera* a dodal: „Nechci zradit důvěru, ale vím, že papeže to velice ranilo, přestože on nese konečnou odpovědnost.“

Cruz je jednou z obětí zneužívání chilským knězem P. Fernandem Karadimou. František se nezvládl vypořádat s obviněními, že se Juan Barros, Karadimův chránělec, podílel na zneužívání, když jej roku 2015 jmenoval biskupem v Osornu. O několik let později se Svätý otec František (v květnu 2018) setkal s Cruzem a omluvil se mu. Na této schůzce František Cruzovi, který je otevřený homosexuál, údajně řekl: „Bůh tě tak stvořil a takového tě miluje. Mně to nevádí. Papež tě takového miluje. Musíš být šťastný takový, kým jsi.“ Následující měsíc papež konečně přijal Barrosovu rezignaci.

Cruz v rozhovoru pro *La Tercera* uznal, že František schválil odpověď ohledně svazků homosexuálů a je za ni v konečném důsledku zodpovědný, přestože tvrdí, že papeže „ranila“ a bude ji kompenzovat. Cruz prohlásil: „Mám pocit, že tuto situaci nějak napraví.“

A pokračoval: Neznám podrobnosti, ale vím, že to nepodepsal. Přesto dokument nazývaný *Responsum* spadá do odpovědnosti Kongregace pro nauku víry a byl vydán. Papeže to neomlouvá, protože on je odpovědný za vše. Papež, kterého znám, není papežem, který by o LGBT komunitě hovořil takovýmto způsobem – právě naopak. Cruz pak napsal svou vlastní reakci na *Responsum*. Je autorem úvodníku s názvem „Kdo jsem, abych soudil?“, který odkazuje na papežovo prohlášení z roku 2013, jež bylo vnímáno jako určité schválení svazků homosexuálů. V úvodníku Cruz kritizuje Kongregaci pro nauku víry za to, co mu připadá jako dvojí standardy: „Proč mají tito lidé pocit, že mají právo tak urážlivě diskriminovat LGBT komunitu tvrzeními jako ‚Církev nemůže žehnat hříchu.‘ Opravdu? Je zakázáno jim žehnat? Neviděli jsme snad biskupy, jak žehnají P. Fernandu Karadimovi?“

Tyto nálady se, žel Bohu, stupňují a všechny oči jsou upřené k Vatikánu. Zatím však nevidíme žádné náznaky, jak papež hodlá zareagovat. Evidentně však platí, že hřích plodí hřích a zmatek všeliký. Jmenovaný člen Papežské rady pro ochranu nezletilých byl nenávratně zraněn v době svého dospívání, jeho sexuální orientace tím získala svůj směr. Ovšem lidé takto vnitřně rozháraní by měli mít personální doprovázení a terapeutickou pomoc, nikoliv kompetenci řídit kormidlo katolické církve.

Steve Skojec
OnePeterFive
Přeložil Pavel Štíčka

Steve Skojec
zakládající vydavatel a výkonný ředitel
OnePeterfive.com a publicista

ZHOUBNÝ DOSAH UMĚLÝCH POTRATŮ

Nadace *Judicial Watch* (JW) vydala ob-sáhlou zprávu, která podrobně informuje o programu amerického Úřadu pro kontrolu potravin a léčiv (FDA) na nákup částí těl mrtvých nenarozených dětí pro použití při „humanizaci“ myší. Pokud rozhořčení nad zjištěním Davida Daleidena z roku 2015, že organizace Plánované rodičovství, sponzorovaná z peněz daňových poplatníků, prodává části těl nenarozených miminek, nestačilo na to, aby se něco změnilo, tato zpráva by snad již stačit mohla.

Uplynuly však už desítky let od doby, kdy první představitelé hnutí pro život, mezi nimi například Monica Millerová, sesbírali stovky vyhozených těl nenarozených dětí, aby je mohli řádně pohřbít. Fotografie těl obětí umělých potratů jsou běžně dostupné od osmdesátých let 20. století. Ale v podstatě to s námi nic neudělalo.

Když pročítáme nedávné články o hrůzných postupech FDA, zdá se, že klišé „je nepopsatelné“ konečně nabývá pravého významu. Jistě je doslova nepopsatelné, jaké ničemnosti naše vládní a zdravotnické / vědecké instituce tolerují a jsou ochotny dělat, protože žádný článek jako by nedokázal vyjádřit onu naprostou zuřivost, kterou by tyto praktiky měly vyvolat.

„Vždy upřednostňujeme čerstvou tkáň.“ Představitel FDA pro svého dodavatele Advanced Bioservices Resources (ABR) specifikovali, že k tvorbě humanizovaných myší pro imunologický výzkum HIV požadují „čerstvou a nezmrazenou“ tkáň ve „věkovém rozmezí 16 – 24 týdnů“. Cena za „sadu jater a brzlíku“ dodávaných z Kalifornie do montanské laboratoře Národních ústavů zdraví (NIH) se pohybovala v rozmezí 680 – 750 dolarů plus balné a poštovné.

V jedné e-mailové komunikaci mezi dr. Kristinou Howardovou z FDA a představitelkou ABR Perrin Lartono-vou Howardová zdůrazňuje, že potřebuje mužskou tkáň, a žádá Lartonovou, aby potvrdila pohlaví nedávno dodané

Foto: hhach / Pixabay

tkáň. Lartonová odpovídá, že „vzhledem k povaze metody ukončení těhotenství“ si technici nemohou být pohlavím vždy jisti“. To dává smysl, protože součástí této metody je rozdrčení lebky a roztrhání těla nenarozeného dítěte.

V jiné komunikaci Lartonová a Howardová lamentují nad tím, jak je těžké získat dostatek tkáně správného druhu. Lartonová je zklamaná, že lékaři z potratové kliniky, s nimiž spolupracuje, v předchozím týdnu čtyřikrát usmrtili nenarozené děti pomocí digoxinu a tkáň těchto jednadvacet týdnů starých plodů je kvůli tomu nepoužitelná. Taková ztráta!

V souvislosti se ztrátami také obě ženy rozlítala a vyvedla z rovnováhy chyba, která způsobila, že dodávka „krásné tkáně“ (brutálně zabitych dětí) byla vystavena rentgenovému záření, což ji pro humanizaci myší zcela znehodnotilo. Howardová je z toho „úplně zničená“.

V prosinci autorka a chemička Stacy Trasancosová odhalila, že Pittsburská univerzita transplantuje na břicho myší vlasovou pokožku potracených dětí a myším tam pak brzy začínají růst (lidské) fetální vlasy. Před pouhými několika dny předložil Daleiden důkazy o tom, že

NIH zaplatily jednomu vědci z Pittsburské univerzity tři miliony dolarů za vývoj postupu, který umožňuje získávat „čistá játra“ z miminek žijících v děloze v pátem týdnu těhotenství.

Slova nestačí. Nicméně víme, co zde vidíme, i když bychom to raději neviděli. A pokud si přečtete článek s Daleidenovými důkazy, opravdu uvidíte něco, na co jen tak nezapomenete – rozříznuté matčino břicho a dělohu, aby pak bylo možné rozříznout živé miminko a získat jeho orgány pro společnost, která natolik zbožňuje život silných, že je ochotna drtit, thrat, vraždit, využívat a odhazovat životy slabých.

Kam to přivádí nás, kteří vidíme? Tato otázka je zvláště tíživá právě v době, kdy většina církevní hierarchie ztrácí morální pozici, aby mohla mluvit o tom, že by se s těly zemřelých mělo nakládat důstojně (protože buněčné kultury z potracených dětí jsou prohlášeny za legitimní), a také o hrůznosti získávání orgánů z živých lidí (o odebrání orgánů Ujgurům a dalším vězňům v Číně se mlčí). Možná je to však v takové době pro každého katolíka také zvláště důležitá otázka.

Foto: Francisco Xavier / Cathopic

Máme morální povinnost jednat, ne nutně s cílem svými činy tuto brutalitu ukončit, ale především činit pokání a za druhé svědčit o pravdě.

Když odmítnete kupovat smetanu do kávy od firmy Nestle, způsobíte tím, že se při testování výrobků přestanou používat buněčné kultury z tkáně potracených dětí? Nejspíš ne. Jestliže odmítnete vakcínu proti covidu-19, nakolik to ovlivní používání těchto buněčných kultur ve vědě? Pramálo (byť můžeme doufat, že čím větší odpor společně vyvineme, tím větší bude jeho účinek).

Morální rozhodnutí však nečiníme kvůli tomu, jaký budou mít dopad na svět. Děláme je kvůli tomu, jak ovlivní nás samotné a náš život s Bohem. To, co můžeme udělat jako drobná menšina v obrovském kulturním proudu, se teď sice může jevit nepatrné, ale můžeme si danou pravdu uvědomit a vést k tomu další.

Musíme s druhými mluvit o zvěřstvech páchaných prostřednictvím umělých potratů a o tom, jak se na nich naše vlády podílí; musíme jim říkat pravdu o lhotejnosti vědeckých institucí k dů-

stojnosti nenarozených dětí a opět o spoluplně nám vládnoucích.

Umělý potrat působí v naší společnosti jako metastatický nádor. Možná to začalo v oblasti „reprodukčních práv“, ale tiše vysílá své posly, své zhoubné buňky, do mnoha dalších oblastí našeho světa. V těchto sférách si pak buduje nové opěrné body a ničivé účinky nemoci postupují dál.

Nemůžeme popřít, že zhoubnost potratů zasáhla naši společnost mnohem hlouběji, než jsme si před lety uvědomovali, a proto musíme znásobit své úsilí v modlitbách a půstu na odčinění vin.

U rakovinných buněk se postupuje tak, že se vyříznou, otráví a spálí. Možná nastal čas uplatnit stejně radikální nástroje i ve svém životě, abychom se odřízli od zhoubného vlivu umělých potratů. Zkusme se méně starat o to, bez čeho bychom se třeba museli obejít, a začít přemýšlet o tom, jak žít s čistým svědomím.

Suzan Sammonsová
Crisis Magazine
Přeložil Alena Švecová

Suzan Sammons
spisovatelka a editorka

ZA HLÁSÁNÍ BOŽÍHO SLOVA DO VĚZENÍ

Je opravdu třeba zvýšit povědomí o tom, jak dnes policie (zde příklad z Británie) omezuje svobodu křesťanů hlásat na veřejnosti to, co říká Písmo svaté. Společně s kolegou Johnem Sherwoodem, duchovním z kostela v severním Londýně, jsme jednoho dne v centru Uxbridge jako obvykle hlásali evangelium. Zahájil jsem kázání a hovořil jsem o tom, jak náš národ opouští své křesťanské kořeny, což se projevuje například snahou o předefinování rodiny. Toto předefinování

není nic jiného než útok na biblické zjevení, které nám říká, že manželství může existovat jen mezi jedním mužem a jednou ženou.

Potom mluvil Sherwood a vykládal závěrečné verše z první kapitoly knihy Genesis a řekl, že Božím záměrem při stvoření lidstva bylo to, aby lidé žili v rodinách, v jejichž čele stojí otec a matka, nikoli dva otcové nebo dvě matky. Lidstvo se dělí jen na dvě pohlaví, mužské a ženské, která byla učiněna k Božím

obrazu a představují podstatu Božeho stvořitelského řádu.

Po chvíli se na místě objevilo několik policistů, přistoupili k Johnu Sherwoodovi a oznámili mu, že obdrželi tři stížnosti na jeho kázání. Ten přestal kázat a určitou dobu s policisty slušně a rozumně hovořil, zároveň však pevně zastával to, co říkal předtím. Policisté jej obviňovali, že u lidí na veřejnosti vyvolává „strach a tíseň“.

Zatímco hovořili, další policista oslo-

John Sherwood. Foto: ukchristian.news

John uctivě policistům sdělil, že má svobodu projevu a že kvůli stížnostem nehodlá přestat mluvit pravdu k těm, kteří ho poslouchají a chtějí ji znát a ctít.

vil mě a řekl, že se máme vyhnout jakýmkoli homofobním výrokům. Vysvětlil jsem mu, že dodržování Božího mravního zákona a řeč o nebezpečích hříchu v souvislosti s LGBT v žádném případě neznamená žádnou nenávist k jednotlivcům ani skupině obyvatel. Naopak, jedná se o skutek lásky k bližnímu.

Policista na to odpověděl, že o některých věcech prostě nelze na veřejnosti hovořit, protože neexistuje svoboda říkat věci, které lidi urážejí. Odvětil jsem, že policie by jistě neměla námitky, kdyby se v Uxbridge konal pochod Pride, přestože by to pro křesťany bylo nesmírně urážlivé a pro výchovu dětí zavádějící, ba až nebezpečné. Nezdálo se, že by policista ocenil logiku tohoto tvrzení. Kromě toho neexistuje žádný zákon, podle něhož by lidé měli právo na to, že nikdy nesmějí být uráženi. Můj přítel a kolega John uctivě policistům sdělil, že má svobodu projevu a že kvůli stížnostem nehodlá přestat mluvit pravdu k těm, kteří ho poslouchají a chtějí ji znát a ctít. Ostatní lidé mají svobodu projít kolem něj a ignorovat ho, pokud se jim nelíbí, co říká. Vysvětlil policistům, že jeho předchozí výroky o tom, že rodina potřebuje otce a matku, byly proneseny v kontextu Bo-

žího příkazu „plodte a množte se“ (Genesis 1,28). Je zřejmé, že dva muži nebo dvě ženy se nemohou spolu rozmnožovat. John Sherwood poté pokračoval a hovořil o vzácné svobodě slova, která v Británii sahá až k Magna Chartě v roce 1215 a Listině práv z roku 1689. Jeden muž mezi přihlížejícími řekl, že je bisexuální, a vykřikoval, že Sherwood pronesl homofobní výrok, a jedna žena z davu, která tvrdila, že je lesba, řikala, že se dokonce dopouští nenávistného projevu. Policie si od ní vzala oznámení.

Rozhovor mezi Sherwoodem a dvěma policisty pokračoval s tím, že ho vyzvali, aby sestoupil dolů ze schodů, na nichž stál, a řekli mu, že je zatčen. Duchovní to odmítl s tvrzením, že se nedopustil ničeho nezákonného. Policista nato vzal pastorovi Bibli z ruky a odvedl ho dolů ze schodů. Rychle k němu přistoupili další tři policisté a spoutali mu ruce za zády. Tento důstojný Boží muž, kterému je přes 70 let, byl veden k policejnímu autu, když jeden z davu naslouchajících zvolal: „Co se to stalo s naším národem, že už nelze kázat podle Bible?“ John Sherwood nebyl zatčen proto, že odmítl sestoupit ze schodů, ale podle policie zatčení proběhlo na základě článku

5 Zákona o veřejném pořádku, když prý vyvolával strach a tíseň.

Je třeba podotknout, že k zatčení došlo po rozumné a zdvořilé komunikaci s policisty, což je jistě důkazem toho, že kazatel velmi pravděpodobně neutil žádných ostrých výrazů.

Duchovní byl dopraven do policejní vazby poblíž letiště Heathrow, kde byl držen přes noc a propuštěn byl až kolem poledne následujícího dne. Jeho právní zástupce popsal přístup policistů během formálního výslechu jako velmi nepřijemný.

Jedna z otázek, kterou Sherwoodovi položili, zněla, co by dělal, kdyby některý člověk z jeho rodiny byl homosexuální. Úlohou policie je klást otázky týkající se údajného trestného činu, nikoli se obecně dotazovat, proč někdo zastává osobní názory na nějaké aspekty biblické morálky. Kazatel byl držen ve vazbě celkem 21 hodin. Poté byl sice propuštěn, ale jeho vyšetřování nadále probíhá.

Zatčení duchovního, který se nedopustil ničeho jiného, než že vykládal tradiční biblické učení, je projevem nebezpečného útoku na svobodu slova. Kdepak, není to stát, kdo má právo určovat, které části Božího slova jsou dovolené a které zakázané.

Ať už máme na homosexualitu jakýkoli názor, je jistě namístě položit si otázku, co se stalo s naší Evropou, potažmo v tomto případě Británií, když je křesťanský kazatel zatčen za to, že na veřejnosti hlásá pravdy, o kterých Její Veličenstvo královna při své korunovaci v roce 1953 přísahala s Bibli v ruce, že je bude hájit.

*Peter Simpson
The Conservative Woman
Přeložil Pavel Štíčka*

*Peter Simpson
byl ministrem pennského metodistického kostela, pastor a kazatel*

MYSLELI JSME SI, ŽE JSME CHRÁNĚNI

Mysleli jsme si, že jsme tak chráněni v srdci Evropy, že se nás něco takového jako je tornádo vůbec nemůže dotknout. Byla to pouze vizuální fantazie přenášená dosud na obrazovkách. Od té doby, co se ničivý přírodní jev prohnal jihovýchodní Moravou, je každý mrak a záblesk v něm důvodem k velkým obavám. Velká vlna solidarity, koordinovaná zhusta přes církevní síť charitních center, znovu ukazuje, jak velkou roli církev ve společnosti má. I toto je cesta evangelizace, misie, hlásání a vybízení k obrácení srdcí. Čas od času člověk potřebuje políček, aby si skutečně srovnal, co je v životě podstatné, na čem záleží a na čem tedy skutečně vůbec ne. Od samého počátku církve to byli právě následovníci Ježíše Krista, kteří s nejhlubším soucitem a zároveň nejvyšším nasazením, často až za hranici vlastního života, byli nablízku těm nejvíce zuboženým. Budme stále aktivně činní v tomto velkém díle Božím, abychom dokázali, že Bůh ve své lásce všechny povolává a s každým počítá, pro každého má místo v nebi.

Velké jubileum, 70. výročí kněžského svěcení, oslavil papež Benedikt XVI. Se svým již zesnulým bratrem Georgem byl vysvěcen 29. června 1951 v Mnichově. Doufám, že by měl radost, kdyby se mu doneslo, že citujeme s radostí tato jeho krásná slova: „Možná, že se v církvi opravdu příliš rozhoduje a vládne. Úřad by měl v podstatě vlastně sloužit tomu, aby se slavily svátosti, aby do nich mohl vstupovat Kristus a aby se hlásalo Boží slovo. Všechno ostatní je k tomu pouze přiřazeno. Neměla by to být nějaká stálá řídicí funkce. Musí opět navazovat na poslušnost k původci a na život s ním. Nositel úřadu by měl uznat, že nehlásá a neprodukuje sám sebe, ale že je tu pro druhé, a tím sám ustupuje do pozadí – už jsme o tom mluvili. Proto by měl být

Foto: Michael Bujnovský / Člověk a Víra

v první řadě tím, kdo naslouchá, kdo neříká „rád bych teď něco řekl“, nýbrž se ptá, co říká Kristus a co je naše víra, a tomu se podřizuje. V druhé řadě by měl být úřad tím, kdo slouží, kdo se dává k dispozici lidem a kdo je právě v následování Krista připraven k mytí nohou. Krásně to můžeme vidět u svatého Augustina. Už jsme zde mluvili o tom, že se neustále zabýval malými věcmi, mytím nohou, a ochotně rozdrobil svůj velký život na malé věci, chcete-li, ovšem s vědomím, že ho tím nepromarňuje. To je vlastní podoba kněžství. Je-li správně prožíváno, neznamená to, že se člověk konečně dostává k mocenským pákám, nýbrž že se vzdává vlastních životních projektů a staví se do služby. K tomu ovšem patří – a opět cituji Augustina – napomínat, kárat, a tak si třeba způsobit i mrzutosti. V jednom kázání to Augustin líčí takto: Víš, že žiješ špatně, chceš se zničit. Já to však nesmím chtít, odpoví-

dá. Proto tě musím kárat, i když je ti to nevhod. Jako příklad používá obraz otce se spavou nemocí, kterého syn vždy znovu budí, protože je to jediná šance, jak se uzdravit. Otec namítá: Nech mě spát, jsem k smrti unavený. A syn odpovídá: Ne, nesmím tě nechat spát. A právě to je funkce biskupa, říká Augustin. Nesmím vás nechat spát. Víím, že byste rádi spali, ale právě to nesmím připustit. A v tomto smyslu musí i církev zdvihat prst a být na obtíž.“

Řeší se dosti naléhavá otázka financování platů kněží, pastoračních asistentů a vůbec rozpočtů farností. Doba se změnila a přinesla nové výzvy. Ovšem něco zůstává v platnosti trvale: Modlitba kněze: „Kéž jsou mí farníci tak ochotní k dávání peněz jako k dávání rad a kéž je jejich srdce tak otevřené jako jejich ústa.“

–zd–